

[Niels Westerby.]

andenbehandling ved skatterådene, hvis skatteyderen begærer det, og at der så også skal finde en sådan behandling sted, men ligefrem at have adgang for skatterådene til af egen drift at gøre det vil måske kunne føre til en mindre omhyggelig behandling i første omgang.

Det er i og for sig bemærkelsesværdigt at se den skriftlige fremsættelse, som følger lovforslaget fra finansministerens side. Det er måske ofte sådan, at der er en vis forskel på, hvad finansministeren og regeringen egentlig kunne ønske sig, og så de lovforslag, som fremsættes her i det høje ting, under hensyn til éns bedømmelse af, hvilke muligheder der er for at få dem gennemført. I psykologien kender man jo noget, der hedder at afreagere, og når de bemærkninger, som finansministeren har fremsat om afskrivningsreglerne, er undsluppet tændernes gærde, det vil altså sige finansministerens mund eller pen, så er det vel også et udtryk for et ønske om at afreagere noget af det, man egentlig gerne ville have sagt, men altså ikke kan komme til at sige af parlamentariske grunde.

Jeg vil da med det samme gøre et par bemærkninger til finansministeren.

Finansministeren skal ikke regne med liberalt centrums støtte til at forringe afskrivningsreglerne, det vil jeg gerne have sagt så klart som overhovedet muligt. Vi tillægger det meget stor betydning, at vi har nogle afskrivningsregler, der kan fremme investeringen, fremme beskæftigelsen og øge produktiviteten i erhvervslivet. Naturligvis vil vi ikke være blinde for, at hvis der kan gennemføres lovgivningsforanstaltninger, som kan skære nogle af de investeringer væk, der kun sker for at få muligheder for at begrænse skatten, bør de bestemt ikke afvises, for så vil det være rigtigt at gøre det; men vi tror, at det vil rejse en lang række meget besværlige og meget tekniske problemer, som det vil blive uhyre vanskeligt at klare.

Kan man imidlertid fremme en lovgivning, som skærer visse af de investeringer væk, som foretages af skattemæssige hensyn og ikke er særlig nyttige, så vil vi medvirke til det; men i alt fald vil jeg sige, at den højtærede finansminister har bevisbyrden under fremsættelsen af sådanne forslag for,

at de vil have den slags virkninger. Jeg er meget bange for, at hvis man skal til altid at sikre sig, at investeringerne har et produktionsmæssigt og beskæftigelsesmæssigt formål, og at undgå, at der er tale om statuskøb eller investeringer, der kun er foregået for at slippe med en lavere skat, vil det blive så uhyre kompliceret at klare det, at det simpelt hen ikke kan klares. Jeg tror, at hvis man kommer derhen, at en eller anden offentlig myndighed skal tage stilling til, hvilke investeringer der skal være afskrivningsberettigede, og hvilke andre investeringer der ikke skal være afskrivningsberettigede efter en konkret vurdering, når man hen i noget aldeles uhenigtsmæssigt. Jeg er ikke blind for, at de nuværende afskrivningsregler en gang imellem kan føre til afskrivninger, som ikke har produktivt sigte, men jeg er bange for, at hvis en eller anden offentlig instans eller myndighed skal tage stilling til, hvilke afskrivninger der bør være berettigede, og hvilke der ikke bør være berettigede, vil en sådan offentlig myndighed så ofte komme til at skønne forkert, at omfanget af fejlskøn fra denne offentlige myndigheds side sikkert langt vil overstige de tilfælde, der kan være af misbrug under de nuværende afskrivningsregler. Jeg vil gerne have sagt dette så klart, som jeg overhovedet kan over for finansministeren, så finansministeren kan tage det i betragtning i tide.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger om forholdet mellem ejerlejligheder og parcelhuse. Det er vort synspunkt, at ejerlejligheder bør behandles som parcelhuse, og at de også bør stilles på den måde i forhold til skattelovgivningen. Det er jo netop meningen, at ejerlejligheden skal være en erstatning for folk, der af økonomiske grunde er nødt til at bo i etageejendomme, for, at de ikke kan få et parcelhus, og derfor bør ejere af sådanne ejerlejligheder naturligvis behandles på samme måde som parcelhusejere. Noget andet er, at husejere bør stilles på samme måde som lejere, og man kommer ikke uden om at rejse det problem, hvordan man kan skabe den fornødne ligestilling imellem lejere og parcelhusejere. Det skal naturligvis ikke være sådan, at man ad skattelovgivningens vej prøver at påvirke folks valg af bolig. Skattelovgivningen bør så vidt muligt være neutral i